

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 27 decembrie 2018, în privința inculpatului

Mihni Piotr.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>06.07.2018 – 02.08.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>29.09.2018 – 27.12..2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>08.04.2019 – 08.05.2019.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 02 august 2018, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Mihni Piotr a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal la 9 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 02.08.2018, cu includerea perioadei aflării în arest preventiv din 21.03.2018 până la 02.08.2018.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul succesorul părții vătămate, Marinova Elena, prejudiciul material în sumă de 39.020,50 lei, moral în mărime de 100.000 lei și cheltuielile judiciare în sumă de 4856 lei în folosul statului.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Mihni Piotr, aflându-se în gospodăria din s. xx, str. xx, în timpul cerții spontan apărute între el și Meșe Ivan, intenționat, cu o deosebită cruzime, urmărind scopul provocării leziunilor corporale grave acestuia, cu o lopată, i-a aplicat o lovitură în cap, de la care ultimul a căzut la pământ. Apoi, urmărind în continuare scopul provocării leziunilor corporale grave lui Meșe Ivan, cu o bară de lemn (băț) i-a mai aplicat multiple lovituri în mai multe

organe vitale, cap, corp și membrele inferioare cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr.201814C0048 din 18.05.2018, vătămări corporale grave, care a provocat decesul victimei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate vina și faptele indicate în rechizitoriu, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Deoarece aceste probe i-au confirmat integral vinovăția, instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, ca vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care este periculoasă pentru viață, săvârșită cu o deosebită cruzime, care au provocat decesul victimei

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 76, 77 Cod penal, că inculpatul a săvârșit o infracțiune deosebit de gravă, a recunoscut vinovăția și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată, că anterior a fost condamnat, la locul de trai este caracterizat negativ, lipsa circumstanțelor agravante, concluzionând că urmează a-i fi stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare, raportată la prescripțiile din art. 364¹ Cod de procedură penală, adică de 9 ani închisoare.

Totodată, reținând prevederile art. 229 Cod de procedură penală și faptul că pe cauză a fost efectuat raportul de expertiză medico-legală, instanța a găsit întemeiată solicitarea părții acuzării, ca cheltuielile judiciare în sumă de 4856 să fie încasate de la inculpat.

3. Avocatul Izvecov Igor, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, iar acțiunea civilă în partea încasării prejudiciului moral să fie admisă în principiu.

Apelantul a invocat, că instanța eronat a aplicat prescripțiile art. 364¹ Cod de procedură penală și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, pe când urma a-i stabili pedeapsa minimă de 8 ani închisoare.

Acțiunea civilă, în partea încasării prejudiciului material și moral, trebuia admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului să se expună instanța în ordinea procedurii civile, deoarece aceasta nu corespunde cerințelor art. 219-226 Cod de procedură penală.

Inculpatul urmează a fi eliberat de plata cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei medico-legale, în temeiul art. 229 Cod de procedură penală, deoarece nu este angajat în câmpul muncii, nu dispune de careva bunuri materiale, ce iar permite achitarea cheltuielilor judiciare.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 27 decembrie 2018, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 4856 lei, a fost respinsă.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că la individualizarea pedepsei, instanța de fond just a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură

penală, aplicând inculpatului o pedeapsă corespunzătoare caracterului și gradului de pericol social al faptei comise.

La fel, prima instanță just a soluționat acțiunea civilă, atât în partea prejudiciului material, cât și a celui moral.

Totodată, instanța de fond eronat a interpretat prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală și a constatat că cheltuielile judiciare legate de efectuarea expertizei medico-legale, în sumă de 4856 lei, urmează a fi puse pe seama inculpatului, or, aceste sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Trecerea în contul statului a cheltuielilor în procesul penal se întemeiază pe necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Pe motivul dat, urmează a fi respinsă cerința procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată în mărime de 4856 lei, acestea fiind trecute în contul statului, potrivit art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate în latura cheltuielilor judiciare, cu menținerea sentinței în aspectul vizat.

Recurentul a invocat, că instanța nu a soluționat corect chestiunea legată de cheltuielile judiciare, deoarece cheltuielile legate de efectuarea expertizelor judiciare sunt cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală-expertiza judiciară.

Art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, stipulează că condamnatul poate fi obligat la recuperarea cheltuielilor judiciare. Plata cheltuielilor judiciare nu va influența asupra situației materiale, dat fiind că inculpatul nu are persoane la întreținere.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dacă hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct.

14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 1), 2) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea hotărârii, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea cauzei morții, gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, iar plata acestor expertize judiciare se face din contul mijloacelor bugetului de stat, astfel că instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale a statuat că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor judiciare urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza hotărârii, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 27 decembrie 2018, în privința inculpatului Mihni Piotr xx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 iunie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun